

ФЕСТИВАЛЪТ

Деветнадесетият международен фестивал на червенокръстки и здравни филми, под надслов „Пандемия – Общество – Кино“, откри своята конкурсна програма с прожекции в Ре-Бонкърс, артистично пространство, сътворено от варненски младежки организации в старинен склад за боеприпаси. Спазвайки всички предпазни епидемиологични мерки, организаторите – БЧК и МУ – Варна, бяха амбицирани да популяризират чрез киното как се отрази пандемията върху хуманизма и дали във време на изпитания се увеличава желанието да се грижиш за другите, да предоставяш помощ и подкрепа на семейството, на общността, на уязвими групи.

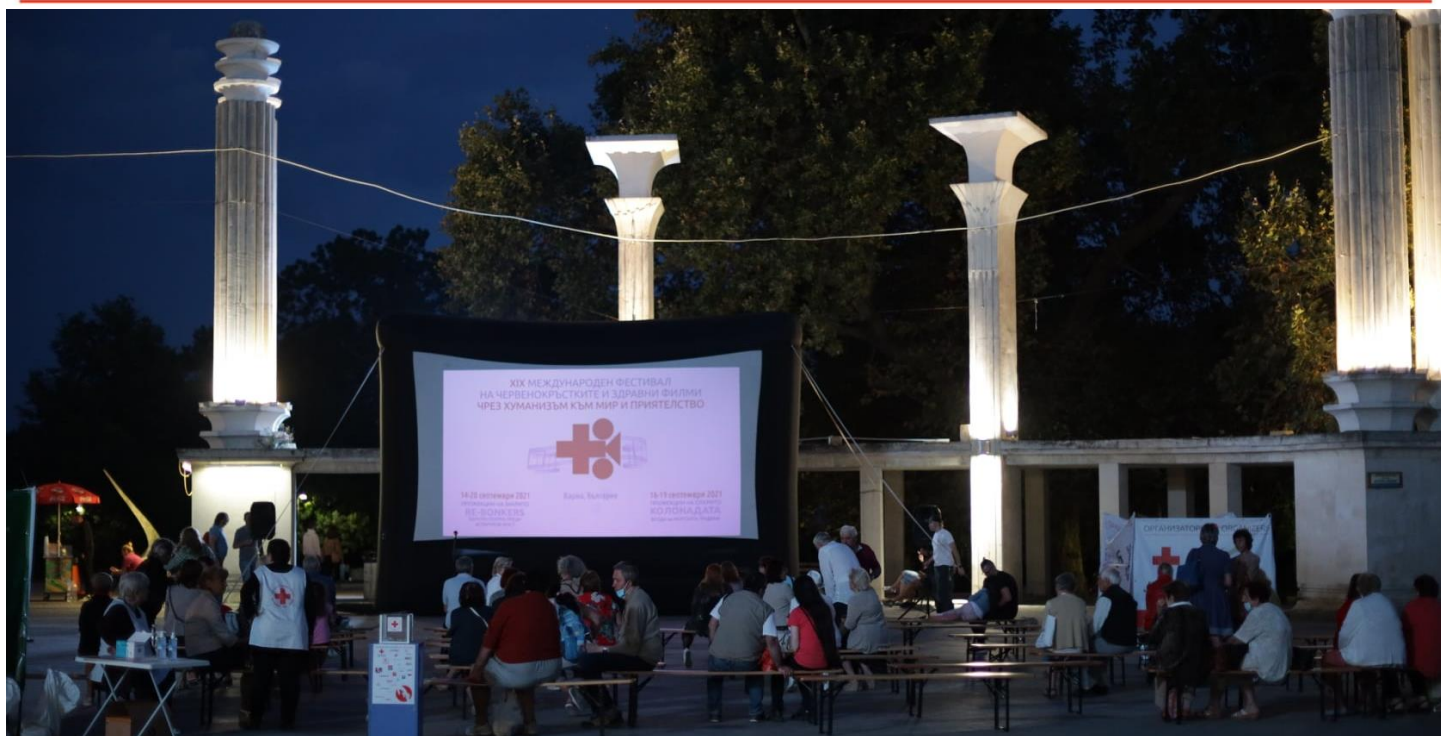
Патрон на Фестивала е вицепрезидентът на Р България Илияна Йотова, негов художествен директор е проф. Божидар Манов, а цялостната подготовка, организация и провеждане се ръководеше от Илко Раев, член на НС на БЧК, председател на БЧК-Варна и директор на Фестивала.

На пресконференция в [Радио Варна](#) с участието на *акад. Христо Григоров, председател на БЧК, Илко Раев, директор на Фестивала*, член на НС на БЧК и председател на БЧК-Варна, *проф. д-р Красимир Гигов, генерален директор на БЧК, Велина Марковска, представител на МУ-Варна*, и големите български актриси *Искра Радева и Марта Вачкова*, гости на Фестивала, журналистите получиха информация за предстоящите прожекции, за локациите им и за закриващата пресконференция, на която

ще се обявят наградените филми.

Дневник

Преди първата прожекция на открито на сръбския игрален филм „Мамонга“, символичен старт на Фестивала беше даден с приветствието на вицепрезидента Илияна Йотова към участниците и зрителите, изчетено от доброволеца на БЧК-Варна Тодор Тачев, облечен във възстановената по негова идея и **по повод 100-годишнината на БМЧК младежка униформа от 1936 г.**

В поздравлението се казва: „*Вирусът ни държи на 2 метра отстояние един от друг, но вярвам, че между душите ни не се откриват бездни, а напротив – осъзнаваме още повече необходимостта да бъдем заедно, да си подаваме ръка за помощ и подкрепа, за да преодолеем по-леко кризите. Страхът от болестта не успя да убие присъщите ни чувства на съпричастност и отговорност към другия, а напротив!...19-ото издание на Международния фестивал на червенокръстки и здравни филми ще напише поредната успешна страница в значимата си биография.*“

Въпреки предизвикателствата, породени от тежката здравна криза, на Селекционната комисия с председател проф. д-р Темелко Темелков бяха предоставени 1281 филма от 101 държави от всички континенти, от които за участие в програмата са избрани 68 заглавия от 18 държави. В продължение на 6 дни жури в състав: председател

проф. Божидар Манов – кинокритик, журналист, член на Европейската филмова академия, и членове: Сия Папазова – драматург, Михаил Мутафов – актьор, Велина Марковска – МУ, специалист по комуникации, Рени Петкова – БЧК, координатор на БМЧК-Варна, оценяваше филмите в състезателните категории червенокръстки, здравни, документални и игрални филми, за да обяви победителите за 2021 г.

Като част от програмата на 19 Международен фестивал – Варна, лекция на тема „**Бокачо. „Декамерон“**“: Философия на чупливия свят“/част от онлайн курс „Италиански и Северен Ренесанс“/ изнесе **доц. д-р Лиза Боева**. В арт-пространството Ре-Бонкърс прозвучаха като илюстрация и откъси от „Декамерон“ в изпълнение на големия български актьор **Ицхак Финци**.

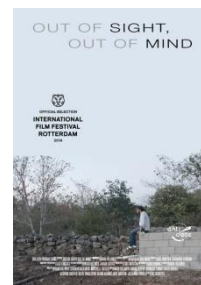
ИЗБРАНО ОТ ПРОГРАМАТА НА ФЕСТИВАЛА

Трудно е да се изберат няколко филма от богатата програма на Фестивала. И все пак формата на Дневника не позволява да представим всичките **68 заглавия**. Избрали сме част от тях:

„**Живот от живота**“ е български документален филм на режисьора **Стефан Командарев**, който заедно с **Теодора Стоилова** – Дончева е и негов сценарист. Творческият колектив си е поставил амбициозната задача да покаже реалната ситуация с трансплантациите в България и да я промени. Но също така да запази надеждата – на героите във филма, на 1041 чакащи за трансплантация, на българските граждани за едно по-справедливо общество, за по-социално и достъпно здравеопазване.

„**Далеч от очите, далеч от ума**“ – американски игрален филм на **режисьора Брайън Фолмър**. Разтърсващ разказ за силата на приятелството. Преместил се от Лос Анжелис в Юкатан, Мексико, в опит „да намери себе си“, главният герой, разтърсен от вестта, че негов приятел от детството страда от шизофрения, се връща в САЩ, за да го подкрепи, рискувайки да навреди повече, отколкото да помогне.

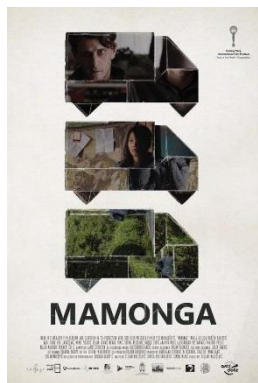

„Тихо наследство“ – български документален филм с **режисьор Петя Накова**, по сценарий на **Петя Накова и Огнян Стателов**. Главната героиня - преподавател в собствен образователен център за глухи деца, е изправена пред изпитание и е принудена да замине на лечение в чужбина. Отговорността за центъра поема 20-годишната ѝ дъщеря, която се грижи и за по-малката си сестра. Това е житейски тест и сериозно професионално предизвикателство, за което тя няма подготовка. Със силата на приятелството и на семейството, майка и дъщеря се справят успешно с прежеждиято.

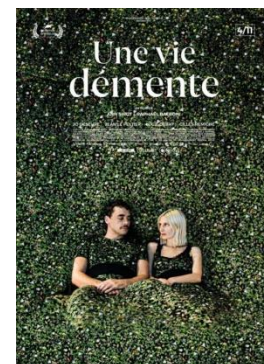

„Блаженият“ – български игрален филм. **Режисьор – Станимир Трифонов**, сценаристи – Емил Андрееви Боряна Милушева-Дукова, продуцент – Пламен Йорданов, с участието на Александър Тонев, Лорина Камбурова, Параскева Джукелова, Стефан Денолюбов, Любен Чаталов. Непорочна любов, безценно лекарство и случайна среща с бъдещия президент на САЩ Джон Кенеди, преобръщат живота на един човек. Бомбардировките в София през януари 1944 г. погубват разсъдъка му, но той спасява своята невинна душа. Историята на Боби е полет към миналото и настоящето, към вечните човешки страсти, падения и добродетели, които съпътстват краткото ни битие.

„Мамонга“ – сръбски игрален филм на **режисьора Стефан Малешевич**. Филм за препускащото време, за детето, което отказва да говори, за азиатца, неможещ да разбере местния диалект, за сина на шофьора на камиона, който никога няма да повиши глас. Тя пък говори само когато е необходимо. Минават години. Камионите минават. Думите минават, но хората бягат в кръг.

„Лудешки живот“ – игрален филм от **Белгия** на режисьорите и сценаристи **Рафаел Балбони и Ан Сирот**, чийто сюжет се превръща в своеобразна школа за родителство за главните герои Алекс и Ноemi, които съвсем наскоро са решили да имат дете. Но внезапен обрат в здравословното състояние на майката на Алекс – Сюзън, ще преобърне планове им. Вследствие на „семантична деменция“, фатално невродегенеративно заболяване, Сюзън от майка се превръща в неуправляемо дете, а нейното поведение е предизвикателство за двамата тридесетгодишни Алекс и Ноemi.

„Ад“ – испански късометражен документален филм, чийто режисьор и оператор е **Раул де ла Фуенте**. Драматичен разказ за живота в затвора на 15-годишния Чанну, извършил първото си престъпление на 15 години. Той е в ада на затвора за възрастни във Фрийтаун, но след четири години, когато излиза на свобода, той иска да се върне обратно.

„Сянката покрита от хлебарка“ — късометражен филм с режисьор и сценарист **Мега Лий, Тайван**. Филмът разказва за конфликта между брат и сестра, разделени в мнението си дали да продадат къщата, след като баща им току-що е починал. В разгара на спора, достигнал до бой, ги прекъсва една хлебарка, която по-късно ще промени и двамата.

„Ана“ – късометражен игрален филм – **Украйна, Великобритания, Израел**. Главната героиня е самотна майка, която живее в разкъсаната от война Източна Украйна. Тя отчаяно се стреми към промяна и така попада на парти с група американски мъже, които обикалят страната, търсейки любов.

„Двама богове“ — документален филм, САЩ, на режисьора Зешаун Али. Филмът е разказ за историята на Ханиф, мюсюлмански майстор на ковчези в Нюарк, който приютява двама млади мъже под крилото си, за да ги научи как да живеят по-добре.

„Жив“ - шведски късометражен игрален филм на режисьора и сценарист Джими Олсон, който разказва историята на две жени — Виктория, която е в инвалидна количка, и нейната асистентка Ида. Виктория мечтае за близост и любов, за приятел и Ида ѝ помага да си направи профил в Тиндер. Много скоро тя се запознава с Хокан, но как ли ще се справи с първата среща и с новата ситуация?

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Стефан Командарев

Представете се...

Аз съм Стефан Командарев, български режисьор, продуцент и сценарист, направил съм игрални и документални филми, спечелили награди по редица важни международни фестивали и разпространени по цял свят. Завършил съм медицина във ВМИ-София

(1993) и кинорежисура в НБУ през 1999 г. Член съм на Европейската филмова академия. Преподавам кинорежисура и продуцентство в НБУ.

Гост сте на 19-ото издание на Международния фестивал на червенокръстките и здравни филми. Какво е Вашето мнение за формата, бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

Като човек, посветил 11 години на медицината (6 години като студент по медицина и санитар в болници и 5 години като практикуващ лекар), и след това завършил кинорежисура, автор на игрални и документални филми, съм голям привърженик и радетел на благородната кауза на Международния фестивал на червенокръстките и здравни филми. Това е уникален фестивал, който винаги ще подкрепям.

Слоганът ни тази година е „Пандемия-Общество-Кино”. Как го възприемате и тълкувате?

Киното е огледало на действителността и неин най-важен анализатор и критик. Когато в света се случва пандемия, естествено е тя да намери място и във филмите, които се правят в това време. А медиите са важен съюзник, без които не можем.

Как COVID-19 промени живота ни и как повлия на изкуството?

Коронавирусът постави културата в най-трудната ситуация в много аспекти. Затрудни случването ѝ, изправи авторите на ръба на оцеляването, прогони публиката. Но както се казва, и това ще мине. Животът е кратък, изкуството е вечно.

Коя е първата асоциация, която правите, когато чуете Червен кръст?

Солидарност, взаимопомощ, достъпност, грижа, здраве, Хипократова клетва.

Международното движение на Червения кръст се ръководи от 7 основни принципа: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност? Кои 3 от тях са най-важни лично за Вас? А ако трябва да е 1?

Хуманността е най-важната. Грижата за болните и слабите е мерило за цивилизоваността на едно общество. Всички останали изброени също са важни, но хуманността е основната.

Пожелайте ни нещо

Да продължавате да пазите и разпространявате каузата и смисъла на червенокръстката идея.

Искра Радева

Представете се...

Българска актриса и певица, изиграла десетки роли в театъра, киното и телевизията. Собственик и мениджър на театър „Искри и сезони“, който тази година има юбилей — 25 години от създаването му.

Гост сте на 19-ото издание на Международния фестивал на червенокръстки и здравни филми. Какво е Вашето мнение за формата, бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

В предишните години също бях канена от организаторите, но не успях да участвам, защото времето на провеждане на Фестивала съвпаднаше с началото на активния театрален сезон и винаги имах насрочени представления. Но тази година, за 19-ото издание, специално си пренаредих програмата така, че да мога да присъствам на Фестивала, защото знам от години каква сериозна селекция правите на филмите и какви важни здравни и въобще общочовешки теми засягат те. Аз съм тук, защото подкрепям усилията да се популяризират широко сред обществото, да се обсъждат и дискутират проблемите, за да намираме тяхното решение.

Слоганът ни тази година е „Пандемия-Общество-Кино“. Как го възприемате и тълкувате?

Годината е изключително трудна, такава беше и миналата, макар че аз все се надявах, че вече ще сме овладели ситуацията с този вирус, но явно и за в бъдеще ще си живеем с него, каквито опасения има. Затова е изключително важно хората да знаят,

че вирусът е много опасен. Говоря от лична позиция, защото аз самата много тежко го прекарах, преминавайки през интензивно отделение и две седмици на кислородно дишане. Последниците са невероятно тежки и е необходимо много време, за да се възстанови човек. Затова искам да кажа на всички, че е изключително важно да се ваксинират, за да могат по някакъв начин да се предпазят, и дори и да се заразят, да го изкарат по-леко. Много важно е да се информират хората, за да вземат обосновано решение в интерес на своето здраве и здравето на близките си. А това прави Фестивалът - предоставя чрез изкуството достоверна и проверена информация.

На пресконференцията споделих с медиите задоволството си, че тази година в програмата на Фестивала са засегнати много важните теми за донорството и трансплантациите. Те трябва да бъдат разяснени и осветлени и аз се радвам, че хората могат да видят такива филми и да разберат колко трябва да сме съпричастни към съдбата на тези, които чакат с години и се надяват да получат шанс за живот. Дълбоко трябва да сме съпричастни и към донорите, към близките на хора, загубили нелепо живота си, които в този тежък момент трябва да вземат трудно решение, за да спасят живота на друг. Тези теми трябва много да се популяризират, за да се разбере колко хуманно е това решение, то е животоспасяващо.

Как COVID 19 промени живота ни и как повлия на изкуството?

Пандемията се отрази много тежко на изкуството. Ще илюстрирам с факта, че година и половина вече моят театър не работи. Това е пагубно. Ние имаме 13-14 представления, които се въртят, и когато не ги играеш година-година и половина, това е лошо, защото трябва отново да репетираш, за да ги вдигнеш на крака. Артистите донякъде се обезверяват, нямат досег с публиката, не усещат нейния дъх, което е изключително важно, защото по време на представление те дишат заедно. Да не говорим колко трагични са финансовите последици. И тук ще дам един пример. Наскоро английският премиер Борис Джонсън обяви, че правителството отпуска 1 милиард и 560 милиона паунда за подпомагане на културата в пандемията. А какво да кажа за парите, които се дават за културата в България... ? Така че годината беше изключително трудна и в творческо отношение, и във финансово, и в здравословно.

Коя е първата асоциация, която правите, когато чуете Червен кръст?

Хуманност и доброволност. Забележително е как доброволците са готови да помогнат, без да мислят за никакви финансови или материални облаги.

Международното движение на Червения кръст се ръководи от 7 основни принципа: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност? Кои 3 от тях са най-важни лично за Вас? А ако трябва да е 1?

Двата вече ги казах — хуманност и доброволност. Мисля, че за трети бих избрала единството, защото хората се затвориха, маже би и двете години пандемия спомогнаха за това все по-малко контактуваме помежду си, разединихме се, отдалечихме се един от друг. А е толкова важно сега да сме единни, защото само така можем да се преборим с всичко, с всички проблеми, с които ни сблъсква животът.

Пожелайте ни нещо

Искам да пожелая на организаторите във Варна — Червения кръст и Медицинския университет, да продължат да правят този Фестивал, който е изключително важен. Разбирам какви трудности срещат в тази ситуация в момента и това, което правят тази година, е героизъм. Радвам се, че Фестивалът се ползва с авторитет и има огромен успех тук. Видях колко много хора се бяха събрали на прожекцията снощи. Това, че бяхме затворени дълго, като че ли провокира желанието ни сега да сме заедно по някакъв начин, макар на разстояние един от друг, но да се гледаме в очите. Щастлива съм наистина, че съм част от Фестивала тази година и се надявам и в бъдеще да сме заедно и не в такива трудни обстоятелства. Нека по-скоро си върнем живота, който имахме.

Мартина Вачкова

Представете се...

Аз съм Мартина Вачкова, актриса, майка, дъщеря на един велик, голям актьор Григор Вачков. Радвам се, че все още хората го помнят. Аз съм една лудо влюбена жена в град Варна.

Много съм щастлива, че съм пак във Варна по повод Фестивала на червенокръстките и здравни филми. Имам спомен от него още от дете, когато с майка ми и с баща ми сме били тук. Помня филми, които прожектираха тогава, помня препълнените зали. Сега хората са толкова пренаситени и преинформирани, че не знам дали любопитството към Фестивала днес е толкова голямо, но се надявам, защото филмите са много добре подбрани, от цял свят и са много интересни.

Слоганът ни тази година е „Пандемия-Общество-Кино”. Как го възприемате и тълкувате?

Мисля, че слоганът на 19 фестивал е много подходящ и е страшно важно да си подаваме ръце и да вървим в една посока — изкуството и хуманитаризмът, защото неща, които един лекар или медицински специалист могат по-сложно да обяснят, един артист, чрез изкуството си, може по-лесно да го внуши на хората. И това за мен е пътят. Много

се радвам, че тук има на входа на Морската градина линейка – мобилен пункт за ваксиниране, но за съжаление много малко хора се отбиват там. Смаяна съм. Мои приятели се върнаха скоро от Филипините и разказват как хората там плачат и се молят за ваксини, а ние ги бракуваме и подаряваме. Това е такава обидна глупост. Но ето и това прави Фестивалът – информира хората, за да ги подготви да вземат обосновано решение и да се ваксинират.

Как COVID19 промени живота ни и как повлия на изкуството?

Ковид ситуацията се отрази пагубно на изкуството. За театрите това е фатално, но времето е такова, че кино се гледа много повече у дома, където всеки може да си гледа вкъщи на телевизора, който филм иска. Но театърът, той няма как да живее, галериите, концертните зали – това е живо изкуство и е много тъжно да играеш на 50%, просто е много тъжно да гледаш наполовина пълна или наполовина празна зала. Липсва ни контактът с публиката. Понеже залата е тъмна, ти играейки, или пеейки не виждаш всъщност колко е празно, но когато накрая чуеш аплодисментите, разбираш колко по-слаби са.

Коя е първата асоциация, която правите, когато чуете Червен кръст?

Представям си най-светлите, най-добрите хора, които искат да помогнат, да спасят другите, защото това не става само с професионална дарба, това става с много добро сърце.

Международното движение на Червения кръст се ръководи от 7 основни принципа: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност? Кои 3 от тях са най-важни лично за Вас? А ако трябва да е 1?

За мен най-важният принцип на Червения кръст е доброволчеството. Това е велико нещо – да искаш да помогнеш. Защото хората си мислят какво сега ще ходя да им помагам, а ти всъщност на себе си помагаш. Ти всъщност ставаш човек. Но само този, който е участвал в доброволчество може да го разбере. И това, че една от мисиите на Червения кръст е точно това – да събуди доброволческия дух у младите хора, у децата, това е фантастично. Защото те са чистата, бялата книга, в която каквото запишеш, това ще остане. Когато Червеният кръст отива и работи с деца в училище, това за мен е най-страхотната работа, която се върши.

Пожелайте ни нещо

Искам да пожелая на Фестивала да стигне до повече хора. Това е страшно важно. Да се търсят всякакви начини, социални мрежи, интернет, да могат хора, които не са във Варна, но биха искали да видят някои от тези филми, да могат да ги изтеглят, както вече повечето от фестивалите правят и в България, и по света. И да го има Фестивала!

На 20 септември 2021 г., на заседание, **журито** на 19-тия Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми в състав:

1. **проф.Божидар Манов** – кинокритик и журналист – председател;
2. **Сия Папазова** – драматург, театрален и кинокритик;
3. **Рени Петкова** – координатор на БМЧК при ОС на БЧК – Варна;

4. **Михаил Мутафов** – актьор, носител на 2 пъти награда АСКЕЕР, носител на награда ИКАР и други филмови награди;

5. **Велина Марковска** – ръководител на отдел „Комуникации и телевизия“ в МУ- Варна;

РЕШИ да присъди следните:

НАГРАДИ

Голямата награда на фестивала се присъжда на филма „Живот от Живота“, България, режисьор **Стефан Командарев**.

Специалната награда на журито – на филма „Гласът ми ще е с теб“, Белгия, режисьор **Бруно Тракт**.

Награда за най-добър сценарий – на **Рафаел Балбони** и **Ан Сирот** за филма „Лудешки живот“, Белгия.

Награда за най-добър филм в категория **Филми на червения кръст и червения полумесец** – на филма „Подготовка с Педро“ на **Американския Червен кръст**.

Специалната награда в категория **Филми на червения кръст и червения полумесец** на **ПРЕДСЕДАТЕЛЯ** на **Българския Червен кръст** – на филма „Ангелът на милосърдието“, България, **Областен съвет на БЧК – Русе**.

Награда за най-добър филм в категория **ЗДРАВНИ ФИЛМИ** - на филма „Летатели“, Русия.

Специалната награда в категория **ЗДРАВНИ ФИЛМИ** на **РЕКТОРА** на Медицински университет – Варна - на филма „Болестта на царете“, България, режисьор *Валентина Фиданова-Коларова*.

Награда за най-добър пълнометражен филм в категория **ДОКУМЕНТАЛНИ ФИЛМИ** – на филма „Тихо наследство“, режисьор *Петя Накова*, България.

Наградата за най-добър късометражен филм в категория **ДОКУМЕНТАЛНИ ФИЛМИ** – на филма „Не е различна“, сценаристи *Геновева Донкова* и *проф.д-р Виолета Йотова*, България.

Специална награда в категория **ДОКУМЕНТАЛНИ ФИЛМИ** – на филма „Скитане“, Канада, режисьор и сценарии *Мелани Кариер* и *Оливие Хигинс*.

Награда за най-добър пълнометражен филм в категория **ИГРАЛНИ ФИЛМИ** – на филма „Мамонга“, Сърбия, режисьор *Стефан Милешевич*.

Наградата за най-добър късометражен филм в категория **ИГРАЛНИ ФИЛМИ** – на филма „Жива“, Швеция, режисьор и сценарист *Джими Олсон*.

Специалната награда на Кмета на Община Варна се присъжда на актрисата *Лорина Камбурова*, *посмъртно*, за ролята ѝ във филма „Блаженият“, на режисьора *Станимир Трифонов*, България.

Извън регламента на фестивала журито реши да присъди специален **ДИПЛОМ** на филма „АД“, документален, **Испания**, режисьор *Раул де ла Фуенте*.